

Katedralkultur – att leva med det tidlösa, Kyrkans Tidning 2006

När biskopen i Linköping stift, Martin Lind, för några år sedan initierade en enkel måltid i katedralen, väckte detta stor uppmärksamhet och indignation. Det som besvärade kritikerna, var inte bara det faktum att det heliga rummet profanerades med soppa och vin. Även gästernas sammansättning väckte anstöt. Att även representanter från ”allmänheten” till en billig penning kunde köpa sig ett kuvert mildrade på intet sätt kritiken

De starka känslor som denna måltid väckte, få snarast drag av puritanism om man jämför med den måltid som nyligen tog plats i katedralen i Winchester i södra England. Den 25 februari dukade man där upp ett 40-tal bord med damastdukar, brutna servetter och. De gäster som tog plats vid dessa bord hade fått betala 1.250 pund per bord dukat för tio. En skylt utanför Katedralen gjorde reklam:

”Njut av en champagnemottagning med efterföljande fyrrätters middag serverad med goda viner”.

Syftet med denna välgörenhetsmiddag var att stödja underhåll av katedralen. Den engelska kyrkan lever under helt andra ekonomiska förutsättningar än den svenska. Okonventionella grepp behövs för att hålla verksamhet och byggnader vid liv.

Då jag frågade besökande och frivilliga i katedralen om den luxuösa middagen fick jag inga som helst negativa reaktioner.

Det finns en avgörande skillnad mellan katedraler i England, liknande Winchester, och dess svenska motsvarigheter. I Sverige är våra katedraler ofta präglade av perfektionism och harmoni. Mycket pengar läggs ned strävan efter att smälta samman olika epokers arkitektur till en enda enhetlig. Den svenske katedralbesökaren får ofta orientera sig på egen hand. Ingen har tid att ta hand om besökaren och attityden är ofta lätt avvisande.

Katedraler i England har en helt annan atmosfär. En del av katedralen är normandisk en annan gotisk och en tredje viktoriansk. Ambitionen, eller förutsättningen, att skapa enhetlighet, finns inte. Perfektionismen lyser med sin frånvaro. Istället möter man en befriande oordning och rörighet, där värmen och välkommandet är högst påtaglig.

Man uppmanas vänligt att ge en liten donation, men blir också mottagen av frivilliga som mer än gärna visar runt i katedralen under vänligt småpratande.

Kanske är det just detta som är nyckeln till de olika reaktionerna kring en middag i katedralen. I Sverige upprätthåller vi fortfarande en strävan efter perfektionism och högstämndhet, därför

att de ekonomiska förutsättningarna fortfarande gör det möjligt. Byggnaden blir därmed viktigare än dess gäster. I England älskar man sina katedraler, men också dess besökare. Det skapar också ett engagemang som är lika djärvt som okonventionellt

Svensk katedralkultur kan därmed ses som en vällevnadssjukdom. Vi har det helt enkelt för gott ställt, för att ännu upptäcka allt det som en katedral kan användas till.

Jakob Carlander